

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

ภาษาญี่ปุ่นเชิงสังคมและวัฒนธรรม Japanese Language in Social and Cultural Aspects

พัชราพร แก้วกฤษฎางค์

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	(9)
บทที่ 1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษา	
1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาและศาสตร์แห่งภาษา	1
2. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาศาสตร์สังคม	10
3. สรุป	14
4. แบบฝึกหัดท้ายบท	15
บทที่ 2 ภาษากับถิ่นฐาน	
1. ภาษาถิ่นกับภาษามาตรฐาน	17
2. เส้นแบ่งเขตภาษาถิ่น	19
3. ความหลากหลายของภาษาถิ่น	24
4. ภาษาถิ่นกับภาพลักษณ์	37
5. การสัมผัสภาษา	43
6. สรุป	45
7. แบบฝึกหัดท้ายบท	46
บทที่ 3 ภาษากับเพศ	
1. การใช้ภาษาที่แตกต่างระหว่างเพศชายและหญิง	47
2. ภาพลักษณ์ของเพศกับภาษา	63
3. แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของภาษากับเพศ	67
4. สรุป	70
5. แบบฝึกหัดท้ายบท	71

บทที่ 4 ภาษากับวัย

1. ภาษาวัยรุ่น	74
2. แนวโน้มของภาษาวัยรุ่น	92
3. ภาษาเด็ก	93
4. ภาษาของผู้ใหญ่วัยทำงานและภาษาผู้สูงอายุ	94
5. สรุป	97
6. แบบฝึกหัดท้ายบท	98

บทที่ 5 ภาษากับสถานะทางสังคม ภาพลักษณ์ตัวละคร

1. ภาษากับระดับชั้นทางสังคม	99
2. ภาษาเฉพาะวงการ	104
3. ภาพลักษณ์ตัวละครกับภาษา	109
4. ลักษณะเด่นของการใช้ภาษาสร้างภาพลักษณ์ตัวละคร	110
5. สรุป	116
6. แบบฝึกหัดท้ายบท	117

บทที่ 6 ภาษากับบริบทการสื่อสาร

1. ทำเนียบภาษาและวจนลีลา	118
2. บริบทการสื่อสาร	120
3. กาลเทศะ	122
4. ผู้ร่วมเหตุการณ์สื่อสาร	124
5. หัวข้อและเป้าหมายการสื่อสาร	130
6. ช่องทางการสื่อสาร	131
7. การสลับภาษา	136
8. สรุป	139
9. แบบฝึกหัดท้ายบท	140

บทที่ 7 อวัจนภาษาในสังคมญี่ปุ่น

1. ปริภาษา	143
2. อากัปกริยาท่าทาง	145
3. สีหน้า	148
4. สายตา	149
5. ระยะห่างระหว่างบุคคล	150
6. รูปลักษณ์ภายนอก	153
7. เวลา	154
8. สรุป	156
9. แบบฝึกหัดท้ายบท	157

บทที่ 8 ความหมายระดับถ้อยคำกับการสื่อสาร

1. ความหมายระดับถ้อยคำ	159
2. หลักความร่วมมือ	161
3. วัจนกรรม	165
4. สรุป	171
5. แบบฝึกหัดท้ายบท	172

บทที่ 9 ความสุภาพในภาษาญี่ปุ่น

1. หลักความสุภาพ	175
2. หน้าที่กับความสุภาพ	179
3. พูดภาษาญี่ปุ่นอย่างไรจึงสุภาพ	183
4. สรุป	199
5. แบบฝึกหัดท้ายบท	200

บทที่ 10 การสื่อสารต่างวัฒนธรรม

1. มิติทางวัฒนธรรม	204
2. แนวคิดที่เป็นลักษณะเด่นของสังคมญี่ปุ่น	208
3. ข้อห้ามในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	218
4. ข้อควรระวังในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	220
5. การสื่อสารผ่านการแปล	223
6. ภาษาญี่ปุ่นสำหรับชาวต่างชาติ	225
7. สรุป	229
8. แบบฝึกหัดท้ายบท	231
เอกสารอ้างอิง	232
บรรณานุกรม	246

คำนำ

การศึกษาภาษาต่างประเทศไม่เพียงเป็นการศึกษาเพื่อให้มีความรู้ด้านไวยากรณ์ ศัพท์ต่าง ๆ แต่รวมถึงการศึกษาเพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการนำไปใช้สื่อสารให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคม วัฒนธรรม แนวคิด ค่านิยมที่สะท้อนสู่ภาษาด้วย ดังนั้นการที่ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารให้เหมาะสมมีประสิทธิภาพและราบรื่น ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมวัฒนธรรม แนวคิด ค่านิยมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภาษาอย่างแยกกันไม่ได้ นอกจากนี้ในการเรียนภาษาต่างประเทศและการดำรงอยู่ในโลกไร้พรมแดนดังยุคปัจจุบัน ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสื่อสารต่างวัฒนธรรมเพื่อการอยู่ร่วมกันบนความแตกต่างทางวัฒนธรรม

ผู้เขียนมุ่งหมายให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาญี่ปุ่น สังคมวัฒนธรรม ธรรมเนียมปฏิบัติ แนวคิดค่านิยมของชาวญี่ปุ่นที่สะท้อนผ่านการใช้ภาษาของชาวญี่ปุ่น รวมถึงเข้าใจวิธีการสื่อสารของชาวญี่ปุ่น สามารถสื่อสารกับชาวญี่ปุ่นที่มีภาษาและภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างได้ และสามารถดำรงอยู่ร่วมกันบนความแตกต่างได้อย่างเข้าใจ

ตำราเล่มนี้ประกอบด้วยเนื้อหาจำนวน 10 บท กล่าวคือ 1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษา 2. ภาษากับถิ่นฐาน 3. ภาษากับเพศ 4. ภาษากับวัย 5. ภาษากับสถานะทางสังคม ภาพลักษณ์ตัวละคร 6. ภาษากับบริบทการสื่อสาร 7. อวัจนภาษาในสังคมญี่ปุ่น 8. ความหมายระดับถ้อยคำกับการสื่อสาร 9. ความสุภาพในภาษาญี่ปุ่น 10. การสื่อสารต่างวัฒนธรรม

ตำราเล่มนี้ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย และได้ใส่เสียงอ่านของอักษรคันจิกำกับด้วย เพื่อให้ผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับขั้นต้นสามารถอ่านหรือศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้ง่ายขึ้น ขณะเดียวกันตำราเล่มนี้ให้ความสำคัญกับความรู้ด้านศัพท์เฉพาะด้านภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่นด้วย จึงได้ใส่ศัพท์เฉพาะด้านภาษาญี่ปุ่นไว้ตามความเหมาะสม ในบางกรณีมีภาษาอังกฤษเทียบเคียงเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจศึกษา

เพิ่มเติมต่อไป นอกจากนี้มีการยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้เห็นการใช้ภาษาจริงในสังคม ฎีปุณ และมีแบบฝึกทำยบทเพื่อให้ผู้เรียนทบทวนและประยุกต์ใช้ความรู้ในการคิด วิเคราะห์ ค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง สำหรับผู้ที่สนใจศึกษาเชิงลึกอย่างละเอียดในแต่ละ หัวข้อ สามารถหาความรู้เพิ่มเติมได้จากเอกสารอ้างอิงท้ายเล่ม

ภาพประกอบในตำราเล่มนี้วาดโดยนางสาววิภาวี วรรณศิริพร และนางสาว วิภาวรรณ จันทิมาภา ขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

พัชราพร แก้วกฤษฎางค์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

กุมภาพันธ์ 2563

Katsue (1991, น. 134-135) ได้ยกตัวอย่างความแตกต่างด้านสำนวนไวยากรณ์ที่แสดงลักษณะเด่นของภาษาผู้หญิงและผู้ชาย โดยสรุปดังตารางด้านล่าง

ตารางที่ 7 ลักษณะเด่นของภาษาผู้หญิงและผู้ชาย

ความหมาย	ผู้หญิง	ผู้ชาย	ลักษณะเด่น
(ฉัน) เขียนจดหมายแล้ว	てがみ ^か 手紙を書いたの。	てがみ ^か 手紙を書いたのだ。	ผู้หญิงมักละ 「だ」
(ฉัน) เขียนจดหมายแล้ว	てがみ ^か 手紙を書きましたの。	てがみ ^か 手紙を書いた。	ผู้หญิงมักใช้รูปสุภาพ
(คุณ) จะเขียนจดหมายไหม	てがみ ^か 手紙を書く？	てがみ ^か 手紙を書くか。	ผู้หญิงมักละคำแสดงคำถาม 「か」
เขียนจดหมายให้(ฉัน) หน่อย	てがみ ^か 手紙を書いて。	てがみ ^か 手紙を書いてくれ。	ผู้หญิงมักละคำแสดงการสั่ง
(ฉัน) เขียนจดหมายได้ไหม	てがみ ^か 手紙を書いてもいいかしら。		ผู้หญิงมักใช้สำนวนขออนุญาต
(ฉัน) จะเขียนจดหมาย		てがみ ^か 手紙を書くぞ。	ผู้ชายมักใช้สำนวนระบุชี้ชัด

Katsue (1991) กล่าวว่าภาษาผู้หญิงมีลักษณะทางสำนวนไวยากรณ์ที่แตกต่างจากภาษาผู้ชายดังกล่าวกว่าข้างต้นนั้น เนื่องมาจากการถูกกำหนดบทบาททางสังคมที่แตกต่างกันมาตั้งแต่ยุคศักดินาที่ผู้หญิงมีสถานะต่ำสุดในสังคมและต่ำที่สุดในบ้าน ดังเห็นได้จากธรรมเนียมญี่ปุ่นในการอาบน้ำด้วยการแช่น้ำร้อน (お風呂) พอซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวจะแช่น้ำร้อนเป็นคนแรก ลูกชายคนโตเป็นลำดับถัดมา เมื่อผู้ชายในบ้านแช่น้ำร้อนเรียบร้อยแล้ว จึงถึงคราวผู้หญิง และคนสุดท้ายในบ้านที่ได้แช่น้ำร้อน คือ แม่ ในสังคมญี่ปุ่นผู้หญิงต้องปรับการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบทบาททางสังคมของตนเพื่อจะได้รับการยอมรับว่าเป็น “ผู้หญิงที่ดี” เนื่องจากผู้หญิงมีสถานะต่ำกว่าผู้ชาย ไม่มีสิทธิ์ทำอะไรโดยพลการ ไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจ ไม่มีสิทธิ์ออกคำสั่ง ผู้หญิงจึงมักเลือกใช้ภาษาที่ไม่กล่าวตรง ๆ ระบุชัดเจนเกินไป มักใช้ภาษาที่สุภาพ ใช้สำนวนในเชิงคล้อยตาม ขออนุญาตหรือขอการยืนยันจากผู้ฟัง อย่างไรก็ตาม ธรรมเนียมและค่านิยมการใช้ภาษาของผู้หญิงดังกล่าวขึ้นอยู่กับสถานะและ

「以心伝心」 “ใจสื่อใจ” เป็นคำที่สะท้อนความเป็นวัฒนธรรมอิงบริบทสูงของสังคมญี่ปุ่นได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ในภาษาญี่ปุ่นยังสามารถพบสำนวนที่แสดงความหมายถึงพฤติกรรมการสื่อสารที่ไม่ต้องอาศัยภาษาก็สามารถเข้าใจกันและกันได้ เช่น 「腹芸」 “การอ่านใจ” (การอ่านใจหรือเจตนาที่แท้จริง, การสื่อสารสิ่งที่อยู่ในใจโดยไม่ใช้ถ้อยคำหรือโดยใช้ภาษาอ้อมค้อม) 「^一を聞いて、^二を知る」 “ฟังเพียงหนึ่งเข้าใจถึงสิบ” (พูดเพียงคำเดียวก็เข้าใจเจตนาหรือสิ่งที่ต้องการสื่อได้, น้อยแต่มาก)

2.2 「和」

สังคมญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับ 「和」 ซึ่งหมายถึง ความกลมเกลียว การปรองดอง ความสมานฉันท์ ความร่วมมือร่วมใจกัน การดำรงอยู่อย่างสมานฉันท์กับบุคคลโดยรอบ ในภาษาญี่ปุ่นมีสำนวน 「和をもって貴しとなす」 “สามัคคีคือพลัง” ในวัฒนธรรมญี่ปุ่น ความสมานฉันท์ของคนในสังคมเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การดำรงชีวิตของตนและของสังคมเป็นไปอย่างสงบสุข สันติ ในบริษัทญี่ปุ่นมักมีการสังสรรค์กันหลังเลิกงาน หรือมีกิจกรรมร่วมกันอยู่เสมอเพื่อเสริมสร้างและดำรงความสมานฉันท์ภายในองค์กร

ในบริษัทญี่ปุ่นพนักงานทำงานเป็นทีม ไม่มีการฉายเดี่ยว โดยทั่วไปบริษัทญี่ปุ่นไม่ได้คาดหวังว่าพนักงานใหม่ที่รับเข้ามาจะสามารถทำงานที่มอบหมายได้อย่างดีในทันที บริษัทจัดอบรมพนักงานใหม่เกี่ยวกับข้อบังคับเฉพาะของบริษัทและความรู้ที่จำเป็นในการทำงาน รวมถึงวัฒนธรรมภายในองค์กร เพื่อให้พนักงานทุกคนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นและเพื่อหล่อหลอมให้เป็นพนักงานที่เข้ากับองค์กรซึ่งเป็นหน่วยสังคมหนึ่งได้ การที่บริษัทญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับสิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงแนวคิดเรื่อง 「和」 หรือการดำรงอยู่อย่างสมานฉันท์กับบุคคลโดยรอบ

ระเบียบต่าง ๆ ของบริษัทญี่ปุ่นก็สะท้อนให้เห็นแนวคิดเรื่อง 「和」 อย่างเด่นชัด ตัวอย่างเช่น “5S” กล่าวคือ 「整理、整頓、清掃、清潔、躰」 (Seiri, Seiton, Seisou, Seiketsu, Shitsuke) (สะสาง สะดวก สะอาด สุขลักษณะ สร้างวินัย) เป็นการร่วมใจกันในการสร้างวินัยของตนเองอย่างเข้มงวดเพื่อให้ตนและส่วนรวมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสมานสามัคคี

「和」 เป็นพื้นฐานการใช้ภาษาของชาวญี่ปุ่นเช่นกัน ชาวญี่ปุ่นมักหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า มักคล้อยตามความเห็นส่วนรวม โดยการทำความเข้าใจบริบทสถานการณ์แวดล้อมก่อนเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสม เนื่องจากให้ความสำคัญกับ 「和」 มากกว่าการแสดงความคิดเห็นส่วนบุคคล ดังเห็นได้จากการใช้ภาษาอ้อมค้อมคลุมเครือ การพูดไม่จบประโยค การเกริ่น การใช้สำนวนคล้อยตาม การใช้คำตอบรับ รูปแบบโครงสร้างการสนทนา เป็นต้น

ตัวอย่างเช่น

(75)

< ตัวอย่างการใช้ภาษาคลุมเครือ พูดไม่จบประโยค >

- A: 明日あいてる? “พรุ่งนี้ว่างไหม”
 B: うーん。 “อืม”
 A: 映画見に行かない? “ไปดูหนังกันไหม”
 B: うーん。明日はちょっと… “อืม พรุ่งนี้... (อาจจะไม่สะดวก)”

(76)

< ตัวอย่างการใช้ภาษาล้อยตาม >

- A: 今日暑いね。 “วันนี้ร้อนนะ”
 B: そうね。暑いね。本当に。 “เนอะ ร้อนจริง ๆ”

2.3 「内・外」

「内・外」 แปลว่า “ข้างใน ข้างนอก” เป็นแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แนวคิดนี้เป็นเกณฑ์ที่ชาวญี่ปุ่นใช้เป็นตัวกำหนดรูปแบบพฤติกรรม ทำให้ การใช้ภาษาของตนต่อบุคคลผู้นั้น เช่น ในสถานการณ์ที่เป็นทางการ กล่าวคือ เป็นคนนอกต่อกันและกัน ชาวญี่ปุ่นมักแสดงพฤติกรรมและใช้ภาษาที่มีลักษณะเป็นทางการ

แนวคิดเรื่อง 「和」 และ 「内・外」 มีความสัมพันธ์กัน การใช้ภาษาที่สะท้อนแนวคิดเรื่อง 「和」 และ 「内・外」 มีหลากหลายรูปแบบ ตัวอย่างที่มีถูกหยิบยกมาเป็นหัวข้อการศึกษามีทั้งการใช้คำเรียกขาน สรรพนาม การใช้ประโยคให้รับ (授受表現) การใช้คำตอบรับ (あいづち) การใช้คำช่วยท้ายประโยค 「ね、よ」 การใช้ภาษาสุภาพ การพูดอ้อมด้วยสำนวนต่าง ๆ

อย่างไรก็ดี เส้นแบ่งระหว่างความเป็น 「内・外」 ไม่ตายตัว สามารถขยายกว้างขึ้นหรือแคบลงตามบริบทสถานการณ์ การไม่มีเส้นแบ่งที่กำหนดไว้แน่นอนตายตัวทำให้ดูเหมือนภาษาญี่ปุ่นไม่มีหลักเกณฑ์ แต่ในอีกด้านหนึ่งกล่าวได้ว่าทำให้เกิดความยืดหยุ่นในการปรับใช้เพื่อให้เข้ากับบริบทสถานการณ์ซึ่งเหมาะสมกับสังคมญี่ปุ่นที่เป็นวัฒนธรรมอิงบริบทสูง

ชาวต่างชาติจึงพึงตระหนักถึงข้อแตกต่างเหล่านี้เมื่อต้องสื่อสารกับชาวญี่ปุ่น ควรระวังเรื่องการใช้คำตอบรับหรือ 「あいづち」 เพื่อแสดงให้อีกฝ่ายเห็นว่ากำลังตั้งใจฟังและเข้าร่วมการสนทนาอยู่ ช่วยสร้างและพัฒนาการสนทนาไม่ปล่อยให้มีความเงียบนานเกินไป พยายามอ่านเจตนาสื่อสารจากสำนวนอ้อมค้อมเชิงลบและจากการละพูดไม่จบประโยค โดยพิจารณาบริบทแวดล้อมการสนทนาและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ดังที่ได้เห็นแล้วว่าแนวคิด ค่านิยม บรรทัดฐานที่ต่างกันส่งผลให้รูปแบบการใช้ภาษาต่างกัน ภาษาญี่ปุ่นมีการใช้ภาษาที่เป็นสำนวนอ้อมแบบมีแบบแผนและโครงสร้างการสื่อสารที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น การใช้สำนวน 「(よろしく) ^{おが}願します。」 “รบกวนด้วย ผักด้วย ขอร้องด้วยค่ะ/ครับ” ต่อก็คือเป็นธรรมเนียมที่พบเห็นทั่วไปในชีวิตประจำวันของสังคมญี่ปุ่น ขณะที่ภาษาไทยไม่ใช้คำนี้ นอกจากนี้ 「(よろしく) ^{おが}願します。」 ยังมีหน้าที่ทางวัฒนธรรมที่ต่างจากในภาษาไทยด้วย ดังนั้นเมื่อผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยไม่กล่าวว่า 「よろしく^{おが}願します。」 ให้เหมาะสมกับสถานการณ์อาจทำให้ชาวญี่ปุ่นรู้สึกไม่พอใจว่าชาวไทยเสียมารยาท

Kanokwan (2012, น. 35) ยกตัวอย่างการเขียนโน้ตของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่เขียนถึงอาจารย์ญี่ปุ่นแปลใจความได้ว่า “สวัสดีค่ะ หนูชื่อ...ค่ะ อาจารย์ช่วยเช็คภาษาญี่ปุ่นให้หน่อยได้ไหมคะ” แล้วลงท้ายด้วย 「ありがとうございます。」 “ขอบคุณค่ะ” ความรู้สึกของอาจารย์ชาวญี่ปุ่นเมื่อได้รับโน้ตนี้คงคิดอยู่ในใจว่า “ทำไมจึงกำหนดเอาเองว่า (ฉัน) จะทำหน้าที่ ยังไม่ได้บอกสักคำว่าจะทำให้” เนื่องจากคำว่า 「ありがとうございます。」 จะใช้ได้ก็ต่อเมื่อผู้ถูกขอร้องตอบยอมรับแล้วเท่านั้น หากยังไม่ตอบยอมรับเช่นในกรณีนี้จะต้องใช้สำนวนว่า 「よろしく^{おが}願します。」 “รบกวนด้วยค่ะ/ครับ” ซึ่งในภาษาไทยอาจพูดว่า “ขอบคุณล่วงหน้า” ได้ การที่ภาษาญี่ปุ่นมีการแยกการใช้คำขอบคุณว่า 「ありがとうございます。」 ต้องได้รับการยินยอมจากผู้ฟังก่อนจึงจะใช้ได้ หากยังไม่ได้รับการยินยอมต้องใช้สำนวนอื่น สะท้อนให้เห็นว่าภาษาญี่ปุ่นให้ความสำคัญและคำนึงถึงผู้ฟังอย่างมากซึ่งการคำนึงถึงผู้ฟังเช่นนี้เป็นลักษณะเด่นของการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

นอกจากนี้ สำนวนอ้อมแบบมีแบบแผนซึ่งมักพบในการทักทายเป็นสิ่งสำคัญที่ชาวไทยควรตระหนักเช่นกัน สังคมญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับการทักทายอย่างมาก การสื่อสารภาษาญี่ปุ่นเริ่มต้นได้ด้วยการทักทาย เช่น การมีสำนวนทักทายต่างกันไปตามช่วงเวลาของวัน 「おはようございます。」 “อรุณสวัสดิ์” 「こんにちは。」 “สวัสดีตอนกลางวัน-บ่าย” 「こんばんは。」 “สวัสดีตอนเย็น” ขณะที่ภาษาไทยสามารถใช้คำว่า “สวัสดี” ได้ตลอดวัน นอกจากนี้ชาวญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับการกล่าวขอโทษ และขอบคุณอย่างยิ่ง

ภาษาญี่ปุ่นเชิงสังคมและวัฒนธรรม

Japanese Language in Social and Cultural Aspects

ภาษาญี่ปุ่นมีความหลากหลายแตกต่างไปตามถิ่นฐาน วัย เพศ สถานะทางสังคม สถานการณ์ บริบทแวดล้อม การศึกษาภาษาญี่ปุ่นเชิงสังคมวัฒนธรรมทำให้สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะยิ่งขึ้น

ภาษากับสังคมเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกจากกันได้ ภาษาสะท้อนแนวคิด ความเชื่อ ค่านิยม วัฒนธรรมของสังคม การเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาญี่ปุ่นกับสังคมทำให้เข้าใจความคิด ค่านิยม วัฒนธรรมที่สะท้อนสู่ภาษา และทำให้เข้าใจสังคมวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างลึกซึ้ง การเรียนรู้ทำความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้สามารถดำรงอยู่ร่วมกันด้วยความสันติสุขบนโลกแห่งความหลากหลายดังยุคปัจจุบัน

พิชราพร แก้วกฤษฎาวงศ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิชราพร แก้วกฤษฎาวงศ์

สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ISBN 978-616-314-659-5

9 786163 146595

ราคา 240 บาท

หมวดภาษาต่างประเทศ

<http://www.thammasatpress.tu.ac.th>